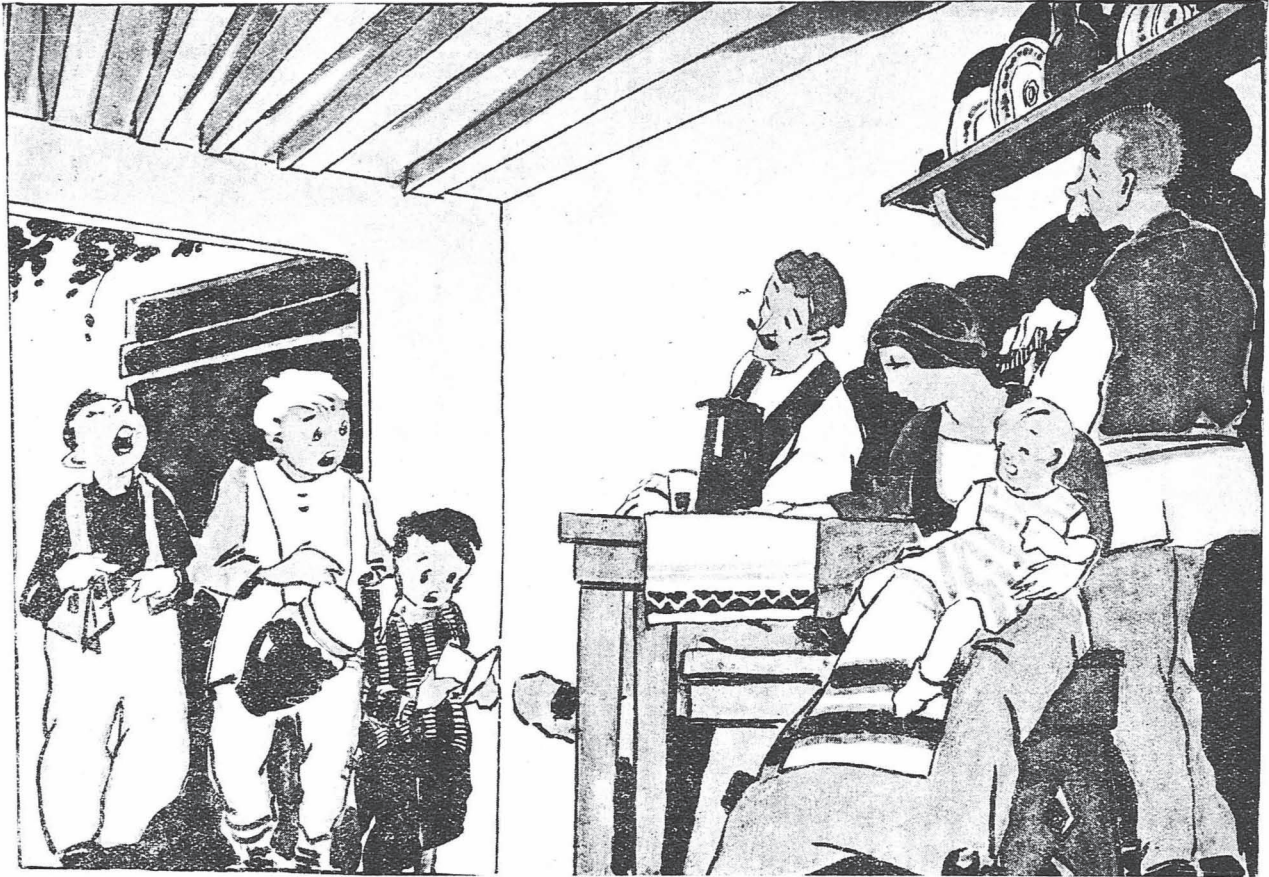

Τ Α Κ Α Λ Α Ν Δ Α

(Σχεδιάσκη του κ. Κλ. Κλώνη)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HORACE VAN OFFEL

ΠΩΣ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΜΠΕΝΤΕΛ

Ο καθηγητής Μόλνεν, αφού πρώτα παρήγγειλε να σερβίρουν το τσάι κοντά στο τζάκι του, άρχισε να διηγείται στο φίλο του μια γαλλική δραματική ιστορία που είχε συμβεί πρό δέκα ετών, όταν εΐταν άζοχη φοιτητής :

— Όσοι καιρός και να περάση,δεν μπορώ να τό ξεχάσω, άρχισε να λέη ό καθηγητής, ανάβοντας ένα χοντρό πούρο.

Ο φίλος του, Δανός τήν καταγωγή, είχε βοδιστεί σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, και άκουγε προσεχτικά.

— Εΐνε απ' αυτές τις αναμνήσεις που δεν τις ξεχνάει κανείς εύκολα. Μόλις εΐχαμε δώσει τις διδασκαλικές μας εξετάσεις με τον καθήμενο τον Σένζ και αποφασίσαμε να περάσουμε μερικές φθινοπωρινές ημέρες που άζολουθούσαμε, στις άκτες τής Βαλτιζή, για ν' αναλάβουμε λιγάκι απ' τήν ζούραση τής μελέτης μας. Ήλξέσαμε λοιπόν ένα χωριουδάκι ψαράδων, τό όποιο σήμερα ξεελίχτηκε, καθώς μαθαίνω, σε σπουδαία λουτροπόλη. Εκει, τήν εποχή εκείνη δεν εΐρχαμε παρά καμιά δεκαριά ξένους, που εΐχαν έρθει κι αυτοί να περάσουν λίγες ημέρες, όπως κι' εμείς. Έννοείται πως δεν άρχήταμε να συνάφουμε γνωριμιές μαζί τους και όλοι μαζί άποτελούσαμε μια οικογένεια, τρωγοντες στο ίδιο τραπέζι τού μοναδικού ξενοδοχείου τού χωριού.

Απ' όλους αυτούς τους ξένους, ξεακούληθσε ό καθηγητής, θά σου αναφέρω μόνον όσους εΐλαϊαν κάποιο ρόλο στο δράμα αυτό που θά σου διηγηθώ, δηλαδή μια ξανθή Πολωνίδα τήν δεσποινίδα Άνδερς ή όποια εΐθης από τήν πρώτη ημέρα κατέκτησε τήν καρδιά τού φίλου μου—και ένα γιατρό, τόν Δόκτωρα Μπέντελ, για τόν όποιον, στο μικρό αυτό χωριουδάκι, ύπήρχε ή διάδοσις ότι δεν ήταν σά καλά του, αν και καθώς τόν έβλεπες να σου μιλεί, δεν ήταν δυνατό να τόν πάσης εύκολα για τρελό.

Όσοι λοιπόν σου εΐπα και πριν, ό φίλος μου ό Σένζ, από τήν πρώτη ημέρα άρχισε να αισθάνεται ζοηρό ενδιαφέρον για τή ξανθή και όμοια Πολωνίδα, ή όποια, κι' αυτή όμολογουμένως, από όσα τουλάχιστον κατόρθωσε να καταλάβω, δεν δειχνότανε διόλου ψυχρή άπέναντι τού φίλου μου.

Μιακόως στο τραπέζι, μεσημέρι και βράδυ, φρόντιζε πάντα να κάθεται κοντά του, τής άρσεε πολύ να μιλήη κορυφή μαζί του και δεν εΐχανε ποτέ τής τήν ευχαρία να τόν συνοδεύει κάλου-κάλου, και σε καμιά άπογευματινή ιπτασία που εΐκαναν οι δύο τους γύρω στις έξοχες τού χωριού.

Εδώ ό καθηγητής διέκοψε μια στιγμή τή διήγησή του, για να βάλη λίγα ξύλα στη φωτιά.

Και τά πράγματα, που λές φίλε μου, θά τραβοΐσαν πολύ γρήγορα τό δρόμο τους. Και ποιος ξέρει που θά κατέληγε αυτό τό αΐσθημα τών δυό νέων, αν δεν βοισζότανε στη μέση αυτός ό τρελλογιατρός, ό όποιος, χωρίς κανείς να μάθη ποτέ του τό γιατί, εΐχε κατορθώσει να έξασκήση επάνω στη μικρή αυτή δεσποινίδα μια περίεργη ελπίρση, ή όποια για μένα ήτανε μάλλον ένα είδος φόβου παρά μια κακή ελπίρση άνδρός προς γυναίκα.

Εγώ όμως, εΐθης από τις πρώτες ημέρες άρχισα να προαισθάνομαι πως δεν θά εΐχε καλό τέλος αυτό τό αΐσθημα τού φίλου μου και πως, άργά ή γρήγορα, αυτός ό τρελλογιατρός σίγουρα θά προζαλούσε κανένα έπεισόδιο μαζί του. Και δυστυχώς δεν έπεσα έξω στις προβλέψεις μου.

Δεν θάχαν περάσει ούτε δέκα ημέρες από τήν άφιξη μας στο χωριό αυτό όταν ένα άπόγευμα που καθόμουνα μόνος και ρέμβαζα στην άμμουδιά, βλέπω έξαφνα τόν φίλο μου ναΐρχεται ταραγμένος και να μου λέει πως ταπεινώθηκε

Έρχεται τωραγμένος